

ALINA STOICA

Cl. a IX-a, Colegiul Național „Sfântul Sava”, București

O zi de naștere e ceva...

ceva care nu se poate defini, dar nici nu se încearcă. De obicei, oamenii își așteaptă ziua de naștere cu mare bucurie, având speranța că nimic rău nu li se poate întâmpla în ziua aceea. Speranțe deșarte... dacă o iei din punctul meu de vedere, atunci nu ar trebui să mai existe zile de naștere. Sunt cele mai triste momente din viața unui om. Sunt momente pe care nu ar trebui să le simți sau despre care să auzi vreodată. O zi de naștere începe de obicei cu venirea unei mulțimi la tine să te felicite, o mulțime numită „familie”, pe care crezi doar că o cunoști, însă nu e așa. Vin la tine plini de fericire, ținând în mâini o pungă de cadouri un pic ruptă, dar ce mai contează... ești un simplu copil, doar nu o să conștientizezi tu că punga nu e așa cum ar trebui să fie. După ce îți dau cadoul încep să te pupe obsesiv, după care, brusc, ceva se întâmplă: uită complet de tine și încep să vorbească despre diferite subiecte care mai de care mai „interesante”. Iar tu stai într-un colț, retras, gândindu-te că ești mai mare cu un an și uitându-te la toți ceilalți cum uită de tine. Te simți anormal, neintegrat, neînțeles. Nu știi ce s-a întâmplat de nimeni nu te mai bagă în seamă, nimeni nu te întreabă dacă vrei o felie din propriul tort, pe care stă scris cu litere mari de ciocolată „LA MULȚI ANI!”. Trei cuvinte atât de simple, pe care toată lumea le rostește cu ușurință, fără să se gândească la aceea că poate tu nu vrei să le auzi. Sunt cuvinte pe care le auzi o singură dată pe an, însă nici atunci nu e nevoie. Nu ai nevoie să știi că a mai trecut un an, că nimic nu mai e la fel. Nu vrei să uzezi același fotoliu vechi de 20 de ani, pe care l-ai moștenit de la bunicii tăi, numai pentru a te uita la ceilalți și pentru a înțelege încă o dată (asta dacă mai era nevoie) că nu însemni nimic pentru cei din jur, nici măcar pentru familia ta. După această fază de uitat îndelung la tine, „mulțimea” se adună din nou în jurul tău numai pentru a te ruga să desfaci cadourile primite. Iar mătușile venite din cine știe ce colț al țării se laudă la toată lumea ce cadou minunat ți-au făcut ele. O senzație de plictiseală începe să te cuprindă ușor, dar sigur. Plictiseala de aceeași atmosferă în

fiecare an, o atmosferă grea, încărcată de oameni care te tot felicite și se tot uită. Însă ești obligat să suporti și asta. După ce trece și lungul moment de desfacere a cadourilor și de prefacere că ești bucuros de ele (desigur, mai sunt și oameni normali care îți aduc, de exemplu, o carte de Jane Austen, însă nu sunt mulți, pentru că nimeni nu îți știe gusturile), vine un moment și mai greu de trecut peste: masa în familie. O familie mare, de vreo 20-30 de oameni, care se înghesuie în sufrageria ta, în care nu încap nici jumătate dintre aceștia. La masă continuă felicitarea ta pentru că ești mai mare. După care rude îndepărtate, unchi de gradul al 3-lea, încep să te întrebe cum merge școala. Sau cum stai cu băieții. Sau dacă ești mulțumită de cadouri (trebuie să spui că *da*, pentru a le „gâdila” orgoliul un pic). Sunt o mulțime de întrebări fără sens și la care nu știi ce să răspunzi. Așa că o faci pe roboțelul timp de 15 minute și scoți din gură numai lucruri de genul: „Da”, „Foarte bine”, „Excelent” și altele. Sunt multe expresii de acest gen și de obicei trebuie să te antrenezi înainte de ziua ta, ca să fii sigur că nu le-ai uitat de anul trecut. Mănânci ceva pe fugă, după care începi să bați în retragere către singurul tău refugiu: camera ta. Te așteaptă „calduroasă” (în ghilimele, pentru că cei de la RADET au uitat că unora le e și frig câteodată), însă nu poți să ajungi până acolo pentru că trebuie să-ți ajuți mama să strângă masa. Și trebuie să îți întregii invitații, i-ai lăsat să se dea mari cu cadourile pe care ți le-au dat. De ce ar mai avea nevoie și de tine? Acum nu îți rămâne decât să te uiți iar la fotoliul de la bunica, să regreți că trebuie să îl enervezi încă o dată cu faptul că te așezi pe el și începe tortura... din nou... iarăși aceiași oameni care se perindă pe lângă tine și pe care îi vezi în „slow motion”. Cam așa e o zi de naștere... ziua mea de naștere... același lucru în fiecare an. Dar trebuie să fim optimiști și să sperăm că fotoliul va mai rezista vreo cinci ani, când probabil voi pleca... însă tot îl iau cu mine. A fost singurul care m-a înțeles timp de atâția ani, așa că merită un loc special în inima și în casa mea. 